

[Jytte Andersen]

Disse to institutioner er så usikre grundpiller, at vi ikke fortsat kan anvende dem som grundlag. Derfor må vægten i børnepolitikken flyttes fra ægteskabspolitik til forældreskabspolitik, fra forældremyndighed til forældreansvar. Det betyder, at vi bevidst må arbejde på, at børn kan få lov til at udfolde sig på egne betingelser og ikke alene på de voksnes.

Socialdemokratiet har den opfattelse, at børn er til fælles glæde og et fælles ansvar. Fællesskabets ansvar for børn må sikre, at rammerne omkring familierne giver stabilitet og tryghed for børn til trods for forandringer i voksnes forhold. Børn har behov for at føle selvværd, at de er nyttige, og at de bliver elsket. Børns behov for omsorg og tryghed er vor politiske rampe for de krav, der bør stilles på næste generations vegne. Vi må arbejde hen imod kortere arbejdsdag. Børn har behov for de voksne hver dag. Vi må også sikre, at de kan blive passet af deres egne voksne, når de er syge. Vi må sikre børns retsstilling og mulighed for at komme til orde, blive lyttet til, når beslutninger træffes vedrørende deres tilværelse.

Næst efter forældrene er daginstitutionerne børns faste holdepunkt. De må udvikles til levende, kreative lokalmiljøer, der imødekommer børns og forældres behov. Vi må have mod til at fastlægge en målsætning for daginstitutionernes opgave i forhold til børns udvikling – forældre og personale i fællesskab.

Børn har behov for sammenhæng og overskuelighed. Vi må derfor se på skolen, dens opsplittede dag, mange forskellige fag og voksne, som betyder forvirring og uoverskuelighed.

Mange børn er i nød, er rådvilde, er rodløse. De må gives en mulighed for at søge hjælp og råd gennem en åben rådgivning. Et børneombud kunne f.eks. sikre børns interesser i samfundet.

Boligpolitikken og det forebyggende sociale og kulturpolitiske arbejde skal tilrettelægges sådan, at det udvirker bæredygtige sociale netværk omkring familierne. Decentralisering og selvforvaltning kan og bør medvirke til engagement i nærmiljøet.

Og så må vi styrke børneforskningen og sørge for, at dens resultater koordineres og formidles til børn, forældre og politikere. Vi har brug for reel viden om, hvordan børn

reagerer på skilsmisse, arbejdsløshed, de nye mediers påvirkning, nye familiemønstre. Vi ved, at der er alt for mange områder, hvor disse påvirkninger af børn stort set er uoplyste.

Tiden kan ikke skrues tilbage. Virkeligheden er her og nu, og fællesskabets ansvar for børn og unge må svare til den ny tids behov. Kvinders krav om ligestilling skal ikke være en barriere for næste generations udviklingsmuligheder. Ligeværd og ønsket om børn skal ikke være noget modsætningsfyldt, men det forudsætter, at de politiske beslutninger tager bestik af virkeligheden i dag og i morgen og ikke i går, og det haster med fremadrettede beslutninger.

Vi så gerne, at debatten i dag kunne konkludere i et fælles ønske om en børnemiljølov, som sikrede alle børn rammerne for en god opvækst. Børn er grundlaget for vort samfunds fremtid, og vi skal huske, at samfundets værdi ikke alene måles i tabeller og handelsbalance, men også i den ene generations omsorg for den næste.

Som hr. Erik B. Smith sagde, vil flere socialdemokratiske folketingsmedlemmer uddybe vore tanker, og jeg skal derfor afslutte med en opfordring til samtlige ministre, en opfordring til at kigge deres ressortområder igennem med børnebriller. Det kan godt være, det er svært for nogle af ministrene, men i så fald er der børn nok, der er parate til at hjælpe.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Tak til ministeren for denne redegørelse og muligheden for at debattere børnepolitik. Redegørelsen indledes med ordene: »Det skal være rart at være barn i Danmark!« Og den fortsætter i et senere afsnit: »Børnepolitik er samfundspolitik, og samfundspolitik er – måske til tider uhensigtsmæssig – børnepolitik.« Må jeg her tilføje: børnepolitik er familiepolitik. Familien er den enhed, som samfundet skal bygge på. Det er i familien, barnet udvikles. Det er først og fremmest her, at dets kulturelle påvirkning finder sted og dets livsholdning grundlægges. Hovedformålet for konservativ familiepolitik er at skabe rammer, som den enkelte familie selv fylder ud, og inden for hvilke den har mulighed for selv at være ansvarlig for sin situation. I familiepolitisk sammenhæng står spørgsmålet